

РЕШЕНИЕ

№ 5099

гр. София, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 05.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3515** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК във връзка с чл.

1 ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по предявен иск от [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], [жилищен адрес]-Е, представлявано от управителя Н. П. срещу [община] за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за сумата от 12 755, 29 лева., представляваща претърпяна загуба за периода от 25.09.2020 г. до 31.12.2020 г, причинена от отменен незаконосъобразен подзаконов нормативен акт – Тарифа за таксите за издаване на разрешително за водоземане и за таксите за водоземане от находище на минерална вода „В.“, приета с решение на Общински съвет – [населено място], ведно с дължимата лихва за забава от датата на предявяване на иска до окончателното плащане на сумата.

В условията на евентуалност се иска осъждане на [община] да заплати претендираната сума като платена на отпаднало правно основание и подлежаща на връщане на основание чл. 55 от ЗЗД, ведно с дължимата лихва за забава от датата на предявяване на иска до окончателното плащане на исковата претенция.

Жалбоподателят твърди, че с влязло в сила Решение № 469/09.06.2021 г. постановено по адм. д. № 959/2020 г. по описа на Административен съд – Пазарджик е отменена като незаконосъобразна Тарифа за таксите за издаване на разрешително за водоземане и за таксите за водоземане от находище на минерална вода „В.“ /Тарифа/, приета с решение № 1076 на Общински съвет – [населено място], взето по Протокол № 12 на редовно заседание, проведено на 30.07.2020 г. Сочи, че

дружеството [фирма] в качеството си на титуляр на Разрешително за водовземане от минерална вода № 01610088/30.06.2008 г. издадено от министъра на околната среда и водите и на основание Тарифата е заплатило сумата в размер на 12 755, 29 лева на ответника. Твърди, че в резултат на това е претърпяло вреда в размер на 12 755, 29 лева., тъй като таксата е платена на основание отменен, като незаконосъобразен подзаконов нормативен акт. Твърди, че е налице причинно-следствена връзка между деянието и причинения резултат – настъпилите вреди. Моли съда да осъди ответника [община] да заплати сумата от 12 755, 29 лева, ведно със законоустановената лихва върху нея от датата на образуване на настоящото производство до окончателното ѝ плащане, както и да заплати направените по делото разноски за държавна такса и адвокатски хонорар.

Ответникът [община] депозира отговор на исковата молба, в който оспорва изцяло предявения иск по основание и размер. Твърди, че процесната сума е платена от ищцовото дружество, като дължима такса на основание чл. 194б от Закона за водите, а не на основание Тарифата на Общинския съвет – [населено място]. Позовава се на декларация по чл. 194б от Закона за водите, в която ищецът е декларира, че от началото на годината до 25.09.2020 г. таксата е дължима на Б. дирекция “И. район“, тъй като Разрешително № 01610356/03.01.2011 г. е служебно изменено от Общински съвет – [населено място], считано от 25.09.2020 г. Предвид на горното, твърди, че таксата след тази дата, разпределена пропорционално за една година, е дължима към [община] за 98 дни и е в размер на 5797.85 лева. Според ответника независимо, че Тарифата приета от Общинския съвет – [населено място] е отменена, таксата се дължи на основание Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г. и въз основа на която досега дружеството ищец е заплащало таксата на Б. дирекция “И. район“. Ответникът обосновава извод за неоснователност на исковата претенция и с разпоредбата на чл. 194 от АПК, съгласно която съдебното решение, с което се обявява нищожност или се отменя подзаконовият нормативен акт се обнародва по начина, по който е бил обнародван актът и влиза в сила от деня на обнародването му, като в случая съдебното решение е обнародвано в ДВ на 04.01.2021 г. Претендира направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за недоказаност на исковата претенция.

Съдът като прецени доводите на страните, събраните по делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна:

За да възникне отговорност за вреди, причинени от държавата или общините на граждани или юридически лица, съгласно чл. 1, ал.1 и чл. 4 от ЗОДОВ в резултат на отменен като незаконосъобразен подзаконов нормативен акт, следва да бъдат кумулативно осъществени следните елементи от фактическия състав на деликтната отговорност: наличие на отменен незаконосъобразен подзаконов нормативен акт, реално настъпила вреда от такъв подзаконов нормативен акт, пряка и непосредствена причинна връзка между отменения подзаконов акт и настъпилия вредоносен резултат. Неналичието дори на един от елементите на сложния фактически състав препятства реализирането на отговорността на държавата или общината по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В настоящия случай безспорно се установява, че ищецът [фирма] е притежател на Разрешително за водовземане от минерална вода № 01610088/30.06.2008 г., изменено

с Решение № 017 от 25.09.2020 г. на кмета на [община], в частта определяща задължението за заплащане на такса за водовземане съгласно Тарифата за таксите за издаване на разрешително за водовземане и за таксите за водовземане от находище на минерална вода „В.“ и с Решение от 2021 г. на кмета на [община], в частта определяща целта на използване „за други производствени цели“. Не се спори по факта, че на основание Решение № 74 от 29.05.2018 г. на министъра на околната среда и водите във връзка с § 133, ал. 4 от ПЗР на ЗИД на Закона за водите на [община] за срок до 01.01.2036 г. безвъзмездно е предоставено управлението и ползването находище на минерална вода, изключителна държавна собственост - № 15 от Приложение № 2 на Закона за водите „В.“, [населено място], включително водоземните съоръжения – сондаж № 3, сондаж № 5, сондаж № 6, каптиран естествен извор № 1 „В.“ и каптиран естествен извор № 2 „В. дол“. Според § 133, ал. 10 от ПЗР на ЗИД на Закона за водите за предоставените находища на минерална вода, предоставени за управление и ползване на общините се събират такси, които се определят с тарифа, приета от общинския съвет. В изпълнение на законовата делегация Общинският съвет – [населено място] с Решение № 206, по протокол № 12 на заседание проведено на 30.07.2020 г. е приел Тарифа за таксите за издаване на разрешително за водовземане и таксите за водовземане от находище на минерална вода „В.“. Безспорно е, че така приетата Тарифа е отменена със влязло в сила Решение № 469/09.06.2021 г., постановено по адм. д. № 959/2020 г. по описа на Административен съд – Пазарджик и че решението е публикувано в ДВ на 04.01.2022 г. Безспорно установено по делото е, че на дата 10.02.2021 г. с банково нареждане сумата в размер на 12 755, 29 лева е постъпила по сметка на ответника като дължимата такса на основание Тарифата. В отговора на исковата молба, както и в съдебно заседание процесуалният представител на ответника признава за получаване на сумата.

В настоящия случай между страните няма спор по фактите. Спорът по делото се очертава от противоречието в позициите им относно правото да се претендират имуществени вреди от отменен подзаконов нормативен акт - Тарифа, за периода преди отмяната ѝ като незаконосъобразна, а именно 25.09.2020 г. – 31.12.2020 г. Съгласно Тълкувателно решение № 2/27.06.2016 г. по тълкувателно дело № 2/2015 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС вредите, причинени на граждани и юридически лица при или по повод изпълнението /действието/ на подзаконов нормативен акт в периода преди той да бъде отменен като незаконосъобразен или обявен за нищожен, не подлежат на обезщетяване по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Настоящият съдебен състав счита, че горесцитираното Тълкувателно решение не е загубило сила, независимо от последвалото след това изменение на чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ, с което изрично се регламентира отговорността на държавата и общините за вреди от незаконосъобразни или отменени като нищожни подзаконови нормативни актове. Към момента на приемане на Тълкувателното решение е била налице противоречива практика относно правото на граждани и юридически лица да претендират вреди от отменен като незаконосъобразен или обявен за нищожен подзаконов нормативен акт, с оглед общото посочване в разпоредбата на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ вредите да произтичат от отменен незаконосъобразен акт, без да се конкретизира какъв по вид е актът. Така с изменението през 2019 г. на чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ, отговорността държавата или общините на граждани или юридически лица в резултат на отменен като незаконосъобразен подзаконов нормативен акт е изрично

предвидена. Съгласно Тълкувателното решение вредите не могат да се претендират за периода преди отмяната на подзаконовия нормативен акт, тъй като разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от АПК предвижда, подзаконовият нормативен акт да се счита за отменен от деня на влизане в сила на съдебното решение, като според ал. 2 на същата разпоредба правните последици, възникнали от отменен като незаконосъобразен подзаконов нормативен акт се уреждат служебно от компетентния орган в срок не по-дълъг от три месеца от влизането в сила на съдебното решение. Както по-горе се посочи, по аргумент от чл. 195, ал. 1 АПК този акт - Тарифа, като подзаконов нормативен акт, се смята за отменен от деня на влизане в сила на съдебното решение, като законодателят е предвидил специален ред в чл. 195, ал. 2 от АПК, по който отношенията следва да се уредят за периода преди отмяната ѝ. В случая таксата е платена преди отмяната на Тарифата като незаконосъобразна и за периода до отмяната ѝ с влязло в сила съдебно решение, подзаконовият нормативен акт се счита за законосъобразен, породил е валидни правни последици. Следователно съгласно чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ имуществени и неимуществени вреди от отменен подзаконов нормативен акт може да се претендират, само ако са настъпили в периода след неговата отмяна

По изложените съображения предявеният иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да бъде отхвърлен от съда само на това основание като неоснователен. При този изход на делото и своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за разноски, на основание чл. чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ , такива следва да му се присъдят. Заплащането им в размер на 1200 лева е надлежно удостоверено.

Воден от горните съображения Административен съд – София град, Второ отделение, 50 състав

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], [жилищен адрес]-Е, срещу [община], иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за сумата от 12 755, 29 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди за периода 25.09.2020 г. до 31.12.2020 г , ведно със законоустановената лихва върху нея от датата на образуване на настоящото производството до окончателното ѝ плащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на [община] разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 (хиляда и двеста) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните.

СЪДИЯ :

